

**SUPER
HEROIS**

de **ROBERTO SANTIAGO**

ELS ONZE

EL CAÇAMUTANTS



Estrella Polar

Escrit amb **Eduardo de los Santos**

Il·lustrat per **Nacho Velmar**



ELSONZE

EL CAÇAMUTANTS

**ROBERTO SANTIAGO &
EDUARDO DE LOS SANTOS**

Il·lustrat per Nacho Velmar

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Los Once. El Cazamutantes*

© del text: Roberto Santiago i Eduardo de los Santos, 2024

Representat per Agencia Literaria Dos Passos

© de les il·lustracions: Ignacio Velasco Marugán, 2024

© de la traducció: Lara Estany, 2024

© Edicions 62, S. A. Estrella Polar, 2024

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: maig del 2024

ISBN: 978-84-1389-837-7

Dipòsit legal: B. 7:781-2024

Imprès a Catalunya

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible i de fonts controlades.



Em dic Ramon Grimau.

Tot i que tothom em diu Gripau.

Tinc onze anys.

Estic corrent per un camp cobert de boira.

Més aviat estic fugint.

No me n'avergonyeixo.

Ara mateix no puc fer res més.

Corro a través d'un camp de roques i matolls.

Passo per sobre d'un petit mur de pedra i arribo fins al campament.

Una esplanada d'herba entre dos cims alts.

De sobte, un vent fort bufa des de la Muntanya Perduda.

Udola entre els penyals.

Em sacseja.

Arrossega tota la boira.

Per primer cop en tota la nit puc veure la lluna al cel.

Les estrelles.

El campament sencer.

Algunes tendes, vermelles, negres, blanques i blaves, estan desfetes, amb les estores i els sacs de dormir escampats per l'herba.

Altres, grogues i blanques, més lluny, romanen intactes.

Totes estan buides.

No hi ha ningú del meu equip de futbol, l'Estrella Polar.

Ni de Les Fures, el nostre equip rival.

Tampoc hi ha cap adult.

Només hi soc jo.

El Gripau.

L'últim d'Els Onze.

Els Onze som... els onze jugadors de l'Estrella Polar.

Anem junts a l'escola de Nakatomi, un poble de la Serralada de Conca.



Abans el poble es deia Vila Rata, però no els agradava gaire i van canviar-li el nom per un altre més guai: Nakatomi.

Ah, i tenim un secret.

El diré ara mateix.

Com més aviat, millor.

Els Onze tenim superpoders.

Sembla increïble, però és la veritat.

Som mutants.

O una cosa semblant.

El Huang Xii, el volant defensiu, té telepatia, pot llegir la ment dels altres, i també és capaç de teletransportar-se.

La Berta, la nostra capitana, pot generar una armadura natural i volar.

El Nando, el lateral esquerre, és el nen més ràpid del món.

Jo puc transformar-me en qualsevol persona, animal o cosa que toco.

Quan hi poso les mans a sobre i em concentro, el cor em comença a bategar a tota velocitat.

I em transformo.

Gairebé sempre.

Encara no ho controlo gaire.

Ja m'he transformat en serp, en pilota, en os rentador... i en un helicòpter i tot.

És extraordinari.

Raríssim.

Segueixo corrent, nerviós.
Freno en sec.
Soc enmig del campament.
No sé on anar.
Noto que el cor em va tan ràpid que em sortirà del pit.
Respiro amb dificultat.
Estic esgotat.
Sento uns passos entre les roques, rere meu.
Uns passos ràpids.
Lleugers i silenciosos.
Els passos del CAÇAMUTANTS.
La seva silueta es dibuixa sobre el mur de pedra.
És molt alt.
Porta una màscara metàl·lica i un uniforme de combat de color negre.
Cobert de fang i fulles.
Un camuflatge perfecte.
Em busca amb els ulls.
Arrenco a córrer un altre cop.
Amb totes les meves forces.
Sé que per al Caçamutants només és un joc.
Com el gat i el ratolí.
Es diverteix.
Però per a mi és qüestió de vida o mort.



No sé què ha fet als meus amics.

Només sé que hem comès dos errors terribles.

I que jo sol no tinc cap oportunitat contra ell.

Ha atrapat el Huang Xii.

Ha derrotat el Milton.

El Milton, el nostre defensa central, pot convertir-se en una massa de força descomunal.

El Caçamutants l'ha vençut.

També la Berta i el Nando.

Els ha vençut a tots.

Com és possible?

No ho sé.

Miro en totes direccions.

Busco una sortida.

Un amagatall.

No puc escapar.

Em torno a girar.

La silueta del meu perseguidor ha desaparegut.

Salto per sobre d'una tenda de campanya desfeta, al límit del turó.

Començo a pujar pel vessant, cap a un dels cims.

Les cames em fan mal.

El pit em crema.

M'he d'aturar.

Llisco entre dues roques plenes de molsa i m'hi arronso.

Aguanto la respiració.

Espero.

Molt lluny, al peu de la muntanya, veig Nakatomi tot il·luminat.

Des d'aquí dalt és diminut.

Més lluny encara es veuen les torres del reactor de la central nuclear.

La central nuclear de Nakatomi-París.

París és el poble veí. El poble de Les Fures.

De sobte... no sento res.

Potser el Caçamutants ha marxat.

Potser no em descobrirà.

Potser ha passat de llarg.

Aleshores...

Plas. Plas. Plas. Plas.

Són els seus passos sobre l'herba.

S'acosta.

Tinc el cor a punt d'explotar.

Tic-tac. Tic-tac. Tic-tac.

Amb els dits, premo la superfície humida d'una de les roques.

M'he de transformar!

—Soc el caçador —recita el Caçamutants—. La meva ment és gel i orgull. El meu cos, foc i poder.

La veu metàl·lica li ressona a través de la màscara.

Molt a prop.

Tic-tac, tic-tac, tic-tac, tic-tac...

El cor se m'accelera.

—Soc el caçador —repeteix, com si recités un poema sobre



ell mateix—. I tens l'honor de ser la meva presa, Gripau. La meva última presa.

Puc sentir-lo respirar, just a l'altra banda de la roca.

—Creus que estàs fora de perill? —pregunta—. El cor et sona com un tambor... Podria sentir-lo a quilòmetres de distància... Tic-tac, tic-tac, tic-tac...

TIC-TAC, TIC-TAC, TIC-TAC, TIC-TAC...

El Caçamutants recolza la bota negra sobre la pedra que em manté ocult.

PLAS!

A només uns centímetres del meu cap.

TIC-TAC, TIC-TAC, TIC-TAC, TIC-TAC!

Aleshores...

Veig de lluny, des de la zona de les tendes de campanya grogues, un nen que m'observa!

—Tens un poder formidable, m'encanta —murmura el Caçamutants.

Miro cap amunt.

Veig la màscara just sobre meu.

Estic totalment indefens.

M'observa amb curiositat.

La por em forma una pilota a la panxa.

—Seràs la joia de la corona de la col·lecció —diu el Caçamutants.

La col·lecció? Quina col·lecció?

Provo de cridar. Demanar ajuda al nen que em mira.

Però no puc. Estic aterrit.

Soc una presa fàcil per a ell. La presa més fàcil del món.

El Caçamutants es despenja una mena de collar de metall del cinturó.

Té una llum vermella.

Me l'acosta al coll.

Què pretén?

—No t'hi resisteixis, seria pitjor —brama.

Em quedo quiet.

Molt quiet.

Aleshores se'ns aproxima...

